

SÉRIE
KORUNOVAČNÍ
KLENOTY

KRÁLOVSKÝ

*příchod
na svět*

melanie
summers

KRÁLOVSKÝ
*příchod
na svět*

Copyright © 2018 Gretz Corp.

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Nicolle Knapová, 2025

Cover © Qamber Designs, 2025

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2025

ISBN 978-80-277-5779-4 (pdf)

SÉRIE
KORUNOVAČNÍ
KLENOTY

KRÁLOVSKÝ
*příchod
na svět*
**melanie
summers**

přeložila Nicolle Knapová

Věnování

*Pro všechny prvorodiče všude na světě.
Klid. Nepoděláte to víc než kterýkoliv
jiný rodič na světě.*

Slibuji. Melanie

Poznámka autorky

Drahá čtenářko / drahý čtenáři,
upozornění: pokud jste nečetli *Královský život* a *Královskou svatbu*, prošvihli jste první dva chody z menu, kterým je série *Korunovační klenoty*. Číst ji teď by bylo jako jíst dezert před předkrmem a hlavním jídlem... což teď, když nad tím tak přemýšlím, zní jako naprosto úžasný nápad, takže možná potřebuji přijít s lepší analogií. Jenže na to teď nemám čas, protože tahle kniha vyjde přesně za týden a já ji ještě musím zredigovat, nechat ji projít posledními korekturami a naformátovat ji.

Takže pro naše účely předstírejme, že sedíte v michelinské restauraci se svým rozkazovačným kamarádem, který miluje jídlo a který vám říká, abyste si usrkli trochu humří polévky, nechali si rozpustit na jazyku čerstvou máslovou sušenku (*Královský život*), než si vychutnáte talíř máslových dýňových raviol s lanýžovým olejem a královskými kreveltami (*Královská svatba*). Poté budete připraveni zažít chutě roztaveného čokoládového fondánu s vanilkovou zmrzlinou pokapanou teplou malinovou omáčkou (tato kniha). Začít tady tímto dílem by znamenalo, že zcela nepochopíte všechna ta „proč“ a „jak“ a „kdo je kdo“ a to nezní moc zábavně. A pokud má tahle série něco být, tak je to zábava.

Náš šťastný pár, Tessa a Artur, nebude k rodičovství přistupovat zrovna tak, jak bychom přistupovali vy nebo já. Až na to vyšilování (většina z nás to dělá, že?). Ten kousek jim určitě jde naprosto parádně. Tak se připoutejte, přátelé, protože to bude divoká jízda.

A než začnu se svým seznamem, dovolu mi prosím vyjádřit upřímnou vděčnost všem, kteří zůstali s Arturem a Tessou a jejich úžasně šílenými rodinami. Děkuji všem, kteří je milují stejně jako já. Díky vám všechny ty momenty, kdy se ve čtyři ráno probudím a nemůžu jít spát, dokud tu scénu nehodím na papír, stojí za to.

Musím se přiznat, že jsem si s tímhle příběhem dávala na čas, jelikož mi tyhle postavy, až s nimi už nebudu moct trávit svůj čas, budou chybět. Jednou, pokud se někdy ocitnu na severním břehu Belgie, budu trochu smutná, když uvidím, že tam žádná Avónie není, i když vím, že ve skutečném světě neexistuje. Tak nějak.

Ale možná je to kouzlo psaní a čtení. V našich myslích mohou existovat nové světy, kam můžeme zmizet, kdykoliv se nám zachce. Takže bez dalších okolků prosím otočte stránku a utečte do Valcourtu. (Pokud jste nečetli první dvě knihy, pak se otočte, vraťte se a přečtěte si je.)

Přeji vám a vašim blízkým v životě jen to nejlepší.

Melanie

1

Zvracečka

Tessa

6 týdnů

Budu zvracet.

Asi. Možná ne. Ale pokud jo, bude to dost nepříjemné, protože můj tchán, král Winston, pořádá státní večeři na oslavu čtyřsetletého míru mezi Avónií a našimi okolními státy Belgií, Nizozemskem a Velkou Británií. Zvracení není na těchto událostech považováno za zrovna přijatelné chování. Obávám se ale, že je velmi slušná šance, že k tomu dojde tak jako tak. Nejenže jsem bohužel usazena uprostřed dlouhého stolu se sto dvaadvaceti hosty, ale taky mám na sobě šaty od Diora, které jsou upřímně řečeno dost omezující. Rozhodně mi *nedovolí* pohybovat se dostatečně rychle na to, abych stihla doběhnout z jídelny.

Mimo jiné sedím vedle belgického krále, který je vášnivým lovcem. Ten mi momentálně velmi detailně popisuje, jak správně očistit kachnu *belgickým způsobem*, a s každým slovem se mi dělá víc a víc nevoľno.

„... prohrabte se v hrudní dutině, dokud nenajdete vnitřnosti. Ty tam nechcete nechat...“

Vnitřnosti? Ach ne. Prosím, přestaň mluvit o vnitřnostech a dalších ohavnostech.

„... srdce a játra si dejte do igelitového sáčku...“

Grc. Možná že když vyzkouším tu pomalou dechovou techniku, budu se cítit líp. Ano, budu předstírat, že poslouchám, zatímco se budu soustředit na dýchání poklidného, svěžího vzduchu. Dva, tři – ne. Sakra. Neexistuje absolutně žádný způsob, jak bych mohla vstát a vyběhnout z místnosti dřív, než...

Jo, a je to tu. Vyzvracela jsem se do své skoro prázdné polévkové misky.

Čtyřikrát.

Do prkýnka.

Jemně si otřu koutky úst. Pak si odsunu židli. „Jestli mě omluvíte, Vaše Veličenstvo,“ řeknu králi, který si právě utírá z klop recyklovanou polévku z černých lanýžů. „Páni, to určitě vystříklo mnohem víc, než jsem si myslela. Omlouvám se.“

V celé místnosti se někdy mezi mým druhým a třetím zadávením rozhostilo ticho.

Zatímco spěchám z místnosti, krkám a dávím se, cítím na sobě sto dvacet jedna párů očí. Mávnou rukou na smyčkový kvartet, který přestal hrát a také na mě s ústy dokořán zírá.

„To byla krásná melodie. Prosím pokračujte.“

Trochu na ně kývnu a pokusím se o úsměv, ale jsem si jistá, že s nazelenalým nádechem mé tváře to vypadá spíš děsivě než mile. Překvapí mě ruka na mém lokti. Vzhlednu a vidím Artura, který je skutečně tím nejdokonalejším manželem.

„To byla dobrá trefa. Tentokrát se ti podařilo skoro vše trefit do misky.“

Jemně na mě mrkne a obejmě mě kolem zad. Vyjdeme na chodbu obklopeni našimi bodyguardy, Olliem a Xavierem. Jakmile se za námi zavřou dveře, zastavím se a natáhnu zápěstí. Xavier mi sundá diamantový náramek

a nahradí ho náramkem proti nevolnosti. Ujistí se, že ho aplikuje přímo na správný tlakový bod, než mi navlékne druhý. Xavier na základě svého působení u námořnictva na náramky proti nevolnosti nedá dopustit, ale mě nějak nepřesvědčily.

„A je to, Vaše Výsosti,“ řekne. „Za chvíli budete zase jako rybička.“

„Díky, Xaviere.“ Sundám si tiáru a náhrdelník a pak mu je podám. „Můžeš je prosím vrátit do trezoru?“

„Jistě. Nejdřív vás odvedu do vašeho pokoje.“

Artur na něj kývne. „Já to zvládnou. Ty se postarej o klenoty.“ Jeho tón je trochu ostrý, což jsem si všimla, že se děje častěji od té doby, co jsme se dozvěděli o miminku.

Xavier, kterého to nijak nevykolejilo, se usměje a přikývne, než se otočí k trezoru. Ollie nás sleduje z bezpečné vzdálenosti. Ukázalo se, že na muže jeho velikosti a povolání má velmi slabý žaludek. Včera se opakovaně dávil, když se mi udělalo špatně v limuzíně.

Pocítím vlnu závratě a na vteřinu zavřu oči. „Proč jsem si myslela, že tuhle večeri zvládnou? Jsem takový idiot.“

„Nesmysl. Jsi optimistka. To na tobě miluju.“ Artur mi dá pusu na čelo. „Kromě toho by to byl obrovský skandál, kdyby ses neukázala. Tisk by nás rozvedl ještě předtím, než by donesli dezerty.“

„To asi jo, ale jsem si jistá, že najdou způsob, jak z mého posledního nedůstojného incidentu udělat něco zlověstného. Takže ať tak, či onak, k tomu, abych se stala pořádnou princeznou, mám pořád daleko, co?“

„Nesmysl, jsi perfektní princezna.“

„Ha! Právě jsem pozvracela belgického krále. Nejsem ani perfektní, ani správná.“

„Správnost je pořádná nuda. Stihneš to k nám do bytu, nebo se musíme zastavit na dámských toaletách?“

„Myslím, že to zvládnou.“ Opřu mu hlavu o rameno a pomalu kráčíme k soukromému křídlu rezidence našeho domova, Valcourtského paláce.

Na okamžik mě pustí, aby vzal z výklenku ve zdi vázu z dynastie Ming. „Jen pro jistotu.“

„Ach ne, Arture, nikdy bych se nemohla vyzvracet do drahocenné vázy.“

Artur pokrčí rameny. „Jsi moje princezna. Na tvoje zvratky není nic příliš dobré. Kromě toho se dá vyčistit mnohem snadněji než můj smoking.“ Naráží na incident před třemi dny, kdy jsem mu na cestě na slavnostní promoci akademie zničila námořnickou uniformu.

Při té vzpomínce sebou cuknu a žaludek se mi sevře ještě o něco víc. „Měl by ses vrátit na večeri. Budu v pohodě, neboj se.“

„A přesto tě doprovodím do našeho pokoje, pomůžu ti se svléknout a dostanu tě do postele,“ řekne. „Ale ne tím zábavným způsobem.“

„Zábavné bylo to, co skončilo vyzvracením se na belgického krále.“

Artur potlačí smích. „Vím, že by mi to nemělo připadat směšné, ale panebože ten výraz v jeho tváři byl naprosto dokonalý. Předpokládám, že mluvil o tom, jak správně očistit kachnu.“

„Pořád mluvil o vnitřnostech,“ řeknu. Při té vzpomínce krknu.

Přejdeme Velký sál a vydáme se k výtahu. Když se otevrou dveře, trochu zaváhám, protože si uvědomím, že schody by mohly být bezpečnější variantou.

„Ať tě ani nenapadne jít po schodech. V žádném případě bys ve svém stavu neměla chodit do třetího patra. Kromě toho s sebou máme tu vázu.“ Odvede mě do výtahu a pak stiskne tlačítko.

Ollie zůstane na chodbě, zatváří se zděšeně a řekne: „Tak dobrá. Sejdeme se nahoře.“

Když se o dvanáct vteřin později otevrou dveře, Ollie už tam na nás čeká. Artur drží vázu, která už není v dobrém stavu, daleko od těla. Ollie uskočí z cesty a vydá tichý dávivý zvuk. Když vzhlednu k Arturovi, trochu se zakymácím. „Promiň.“

Artur vypadá sám trochu nazelenale, ale statečně přikyvuje. „Není třeba se omlouvat. Já jsem ten, kdo tě do téhle šlamastyky dostal.“

„Ano, to máš pravdu. Ve skutečnosti by ses měl omlouvat ty mně.“

Vydáme se k nám do bytu a během pěti minut mě Artur uloží do postele. Jsem v pyžamu se Spongebobem, o kterém vím, že se na budoucí královnu zrovna nehodí, ale přesto se nedokážu přimět, abych se ho vzdala.

Artur vedle mě položí na postel kbelík. Od té doby, co udeřila „ranní, polední a noční nevolnost“, jsem si k „panu Kbeličku“ vypěstovala zvláštní vztah. Beru si ho všude s sebou (samozřejmě kromě dnešní oslavy). Vděčně hládím kbelík, zatímco Dexter, naše pupkaté prase, stojí vedle Artura a zírá na mě smutnými očima. Prasata jsou chytrá a tohle si zřejmě uvědomuje, že se opravdu necítím dobře. Pronásleduje mě všude, kam jdu, což je opravdu posun, protože býval Arturovým prasetem se vším všudy. Je to moc roztomilé, až na to, že voní jako, no, prase, což mi ne vždy pomáhá nechat obsah žaludku *v žaludku*.

Vzhlednu k Arturovi. S černou kravatou a korunkou mu to tak moc sluší. Jak může být tenhle muž mým manželem? Jsem neúspěšná reportérka/bloggerka, a přesto ležím tady, v posteli právoplatného dědice trůnu.

„Asi se to provalí, když se mi to teď stalo na veřejnosti, co myslíš?“

Snažili jsme se udržet těhotenství v tajnosti aspoň do druhého trimestru, ale zdá se, že to už je passé. Tak jak je to u mě zvykem, znovu jsem se veřejně ponížila.

„Dovedu si představit, co na to řekne tvůj otec, nemluvě o té hrozně Dylan.“

Dylan Sinclairová je mediální konzultantka, kterou si král najal krátce poté, co jsme s Arturem měli na pláži na Maui během našich líbánek malou nehodu. Mysleli jsme, že jedeme na nejdlehlší pláž na ostrově, abych se mohla opalovat nahoře bez. Chtěli jsme si na líbáncích užít pocitu volnosti, mladosti a bouřlivosti. Ale jak se zdá, tento typ svobody není pro členy královské rodiny, jelikož se ukázalo, že jsme nebyli tak sami, jak jsme si mysleli. Celý svět tak viděl moje poprsí. To není zrovna košer pro manželku budoucího krále.

Každopádně se Dylan stala rychle zhoubou mé existence. Ráda se mnou pořádá týdenní schůzky, na kterých diskutuje o mé popularitě, nebo přesněji o jejím nedostatku. Využívá u toho svého talentu jakožto analytický mág Googlu v kombinaci s jejími znalostmi marketingu, aby každé pondělí odpoledne prakticky zničila mé ego. Tak to je krásný způsob, jak začít týden, nemyslíte?

Všichni poradci si zřejmě myslí, že je PR génius, což mě zcela upřímně neuvěřitelně dráždí. Jediné, co dělá, je, že posiluje královo už tak značné ego a hledá nové způsoby, jak se ujistit, že jsem si vědoma svého totálního selhání. Dylan si ve své kanceláři nechává na tabuli odpočet s názvem „Dny bez incidentů“, což je naprosto ponižující. Arthur se jí na to vyptával a ona trvá na tom, že je to kvůli měření popularity všech zaměstnanců paláce a celé královské rodiny, ale oba víme, že ve skutečnosti jde o mě.

Vzdychnu a vzhlednu k němu. „Dneska jsem to dotáhla na osmašedesát dní. To je zatím rekord.“

„Podle mého názoru je to opravdu čtyřidevadesát dní. Počítat do toho zakopnutí o psa je naprosto nefér.“

Ach ano, letos v zimě jsem na výletě v Londýně zakopla o jednoho z milovaných corgi anglické královny. Zlomila jsem mu jeho nožičku, díky čemuž jsem byla u milovníků psů všude opravdu oblíbená. A u britských občanů obzvlášť.

Při té vzpomínce se mi zvedne žaludek. „Upřímně, vyřítíl se odnikud.“

„Mohlo se to stát komukoliv,“ řekne Artur.

„Ale nestalo. Stalo se to mně,“ řeknu a plácnu si rukou přes oči. „Stejně jako jsem to *já*, kdo zkazil dnešní oslavu.“

„Nic jsi nezkazila. Už na to všichni zapomněli.“

Zvednu na něj jedno obočí.

„No, tak tedy do příštího týdne.“ Sebevědomě přikývne, i když oba víme, že jediná věc, která přiměje lidi zapomenout, bude můj další trapný incident.

„Mezitím tu bude další pondělí, kdy budu podrobena další schůzce s Dylan o tom, jak si můžu vylepšit image.“

„Zruším ji.“ Artur mi dá pusku na čelo a pak se na mě usměje. „Neměla by ses vystavovat takovým nesmyslům. Zvlášť když je ti tak špatně.“

„Ne, neruš ji. Pokud si mám získat respekt personálu, nemůžu se za tebe schovávat, zatímco ty za mě budeš bojovat.“

„Ale já za tebe bojuju rád. Připadám si hrozně mužně. Jako bych se zrovna vrátil do jeskyně se šavlozubým tygrem k večeři,“ řekne s úsměvem.

„Ach můj bože. Ty jsi vlastně jen velmi dobře oblečený a dobře hovořící neandrtálec.“

„Přiznej to. To na mě celkem miluješ.“

„Líbí se mi, že za mě *chceš* bojovat. A jsem ráda, že to neuděláš, protože si uvědomíš, že by mi nakonec ublížilo, kdybys to udělal.“

Artur na mě chvílku zírá a pak řekne: „To je, jako kdybys použila nějaký trik, jako bys mi právě ovládla mysl. Dát mi zásluhu za něco, co *nechci* udělat, ale udělám, protože tě to nejen potěší, ale budu vypadat prozíravě.“

„Tenhle trik musím použít k oklamání království, aby mě mělo rádo. Pak možná budeme moct vyhodit Dylan.“

„Nebudeš je muset obelstít. Až lidé konečně přijdou na to, kdo jsi, zamilují si tě.“

„Jak to víš?“

„Protože sis získala mě a já nemám rád nikoho.“

Usměju se. Z těla mi pomalu vyprchává naštvanost a začínám se cítit ospale. „Měl bys jít. Čekají na tebe někteří z nejvýznamnějších lidí světa, aby se mohli přesunout k předkrmu.“

„Jo, jasně, *oni*,“ prohlásí a obrátí oči v sloup. „Přál bych si, abych nemusel. Nic bych si nepřál víc než s tebou jen tak celý večer ležet v posteli.“

„Stejně se mnou nebude legrace,“ řeknu a zívnu si. „Já prostě usnu.“

„Chceš, aby si k tobě někdo sedl, kdybys náhodou...“

Zakroutím hlavou a sklopím těžká víčka. „Ne. Teď, když nikde ve své blízkosti necítím jídlo, budu v pohodě.“

„Jsi si jistá? Rád...“

„Dík, ale už jsem v pořádku. Slibuju.“ Masíruji mu hřbet ruky. „Opravdu se ukazuje, že jsi tak trochu nadprůměrný manžel.“

„Tak to bych měl trochu zabrzdit, jinak budeš takový typ péče očekávat pořád,“ řekne s úsměvem. „Tak se trochu vyspi, Sponge Tesso.“

„Život je lepší v bikinách,“ zamumlám, když usínám.

„Hlásí se Veronica Plattová ze studia ZKA. Odbila celá a ve Valcourtském paláci se dnes večer odehrál skandál. Věvodkyně z Wellingbournu pozvracela během státní večeře čtyřsetletého míru vládnoucího panovníka největšího obchodního partnera Avónie. Vybudovala si snad Tessa problém s pitím v tak krátkém období coby princezna? A jaký to bude mít dopad na obchod s Belgií? Po reklamní přestávce vám odpovíme na tyto otázky a předvedeme nejžhavější plavky letošního léta.“

Zpráva od Brama: Tesso, fakt ses včera večer tak zlila, že jsi pozvracela belgického krále? Prosím řekni, že tomu tak je. To by byla ta nejhustější věc, co jsi kdy udělala. Jo, a co budeš dávat mamce k jejím šedesátým pátým narozeninám? Lars po mně chce, abychom jí pořídili novou ledničku. Jedeš v tom taky?

Zpráva od mamky: Tesso, tady mamka. OKAMŽITĚ mi zavolej. Pořád nám někdo volá, zda máš problémy s alkoholem. Nikomu nic neřeknu, dokud mi nezavoláš zpátky, ale jsem si celkem jistá, že Grace od vedle každou chvíli přijde zaklepat a já se nemůžu schovat v pokoji, protože mám v troubě várku citrónových koláčků.

Zpráva od Nikki: Ze včerejška si nic nedělej. Až vydáte oficiální vyjádření, všichni na Zvracečku zapomenou (jo, už tomu dali jméno). Jen jsem ráda, že jsem to omylem nevyklopila já. Zavolej mi, až budeš moct.

Hlasová zpráva od mamky (která mluví potichu a rychle): Tesso, tady mamka. Jak můžeš v takové chvíli ignorovat moje esemesky? Schovávám se v koupelně v přízemí, ale slyším, jak Grace vedle klepe na kuchyňské okno, a moje citrónové koláčky budou každou chvíli hotové. Ona neodejde. Ví, že jsem tady, protože auto je na příjezdové cestě. Proboha, jen mi napiš jedno slovo, ano, nebo ne.

Zpráva mamce: Ne, samozřejmě že nejsem alkoholička. Jen mi není dobře.

Mamka: Díky, Jiskříčko. Dám vědět Grace. Ať je ti brzo lépe! Ať ti někdo udělá zázvorový čaj.

2

50 způsobů, jak zatajit pobyt v léčebně

Artur

6 týdnů a 1 den

Ještě není ani osm ráno, přesto už jsem oblečený v obleku. Usrkávám kávu a snažím se zůstat vzhůru, zatímco nás naše mediální poradkyně Dylan provází „brainstormingem ohledně zvracečky“.

Tessa souhlasila, že se schůzky nezúčastní. To jen proto, že jakmile ráno vstala a pokusila se obléknout, skončila nad záchodovou mísou.

Tessa zatím nepřišla o nic, co bych chtěl, aby slyšela. Dylan strávila posledních deset minut čtením vlákna tweetů s hashtagem zvracečka a také stručným přehledem toho, co o včerejší noci psaly noviny (a řekněme, že nic z toho mé ženě nijak zvlášť nelichotí). Na to, že jí je kolem čtyřicítky, je Dylan plná energie a pusu nezavře. Nikdy. Jsem si celkem jistý, že kdybychom požadovali test její moči, našli bychom ji tak plnou koxu, že by čůrala bílou pastu. Buď je to tenhle případ, nebo si před příchodem do práce do sebe píchne každý den plechovku Red Bullu.

Přál bych si, abych se pořád tulil v posteli ke své manželce (no, tak nějak. Abych byl upřímný, je trochu děsivé spát se ženou, která zvrací opakovaně, nekontrolovatelně a bez varování). Začal jsem spát na kraji naší velké postele

a na boku pro případ, že bych potřeboval utéct. Je to ve skutečnosti opravdu nepříjemné. Když vstávám ráno na každodenní trénink (který jsem musel vynechat, abych tu mohl být), bolí mě pravé rameno. Takže možná bych měl spíš říct, že bych si přál spát na posteli ve stejném pokoji jako moje žena, ale ne ve stejné posteli. Zajímalo by mě, jestli by na to přistoupila. Hmm...

„Princi Arture? Jste na řadě...“ Dylan se na mě usměje a je plná očekávání.

„Cože to?“

„Je čas na myšlenkové mapy! Jste na řadě.“ Drží přede mnou jasně zelenou fixu a gestikuluje hlavou, abych se postavil. Dívám se na tabuli za ní, kde vidím v různých úhlech náhodně rozepsané fráze jako ‚žaludeční viróza‘, ‚otrava jídlem‘ a ‚možná dovolená v zámoří, kde se dá zakrýt pobyt na odvykačce‘.

Vstanu a vezmu si od ní fix, pak zvednu houbičku a začnu pracovat.

„Ale ne, Vaše Výsosti, to nemůžete smazat!“ zahlásí Dylan. „Jsme ve fázi tvořivosti. Hodnotící fáze přichází později!“

Pokračuji v mazání, navzdory jejím čiperným protestům a vysvětlování toho, jak celý proces funguje. Když je tabule čistá, sundám víko zeleného fixu a napíšu dvě slova: „Ranní nevolnosti,“ a pak jí s drobným pokývnutím předám fix zpět.

Dylan spadne čelist. „Ona je... ona je...“

„Ano, pokud vše dobře půjde, budeme mít na počátku nového roku miminko.“ Podívám se na svého otce, který vstává a – co to...? Páni, on mě objímá.

No, tak tohle jsem nečekal. Myslím, že naposledy inicioval projev náklonnosti... no... možná když jsem byl malé dítě? Musel bych se zeptat babičky, jestli si to pamatuje.

Strnule ho poplácám po zádech. Cítím se poněkud neohrabaně, ale zároveň mě to zvláště dojímá.. Když se od-táhne, srdečně mi potřese rukou.

„Dobrá práce, Arture.“

„Děkuji ti.“

Zdá se mi naprosto nevhodné být chválen za to, že ejakulujete do správného otvoru, že? A přesto mě teď obklopuje zbytek našeho týmu, který se řadí do fronty, aby mi potřásl rukou. Můj asistent Vincent, který mi pravidelně zachraňuje zadek, ale také s sebou všude nosí pronikavý zápach modrého sýra, je první v řadě.

„Gratuluji, princí Arture. Budu připraven na všechno, co byste vy a princezna Tessa během této choulostivé doby potřebovali.“

„Děkuji ti, Vincente. Víím, že se na tebe můžu ve všem spolehnout.“

Dalším gratulantem je nový hlavní poradce mého otce, Phillip Crawford, který nahradil Damiena, alias Twitter.com/NesnášímeTessu. Phillip je nevrlý typ a velice formální, ale zpráva o možném dědici způsobí, že se maličko pousměje. Následují různí asistenti asistentů, kteří se usmívají a vyjadřují své nadšení. Ano, ano, všichni, měl jsem nechráněný sex. Rozhodně mě poplácejte po zádech.

Dylan plácne jednou rukou do stolu, až všichni v místnosti vyskočí. „MILUJU tohle směřování k mimču. To bude v mezinárodním měřítku fungovat neuvěřitelně dobře. Dítě je přesně to, co jsme potřebovali, abychom dostali Avónii na mapu.“

„Avónie už na mapě je. Přesně tam, kde byla přes osm set let.“ Opět se posadím na své místo a ostatní mě následují. „Prozatím bychom chtěli udržet věci v tajnosti. Takže až do odvolání zůstává tato šťastná zpráva za těmito zdmi. Můžeme vydat jen prohlášení, že princezna měla

včera při obědě nějaké zkažené mořské plody, ale že se téměř úplně zotavila ze svého náhlého záchvatu nevolnosti a v brzké době bude pokračovat ve svých pravidelných aktivitách.“

Dylan zavrtí hlavou. „Při vši účtě, Vaše Výsosti, lidé budou velmi rozrušení, pokud zjistí, že jsme lhali.“

„Jenže oni se to nedozví, pokud jim to někdo z této místnosti neřekne.“ V mém hlase je nepříjemný tón, který jsem zamýšlel.

„Spočítají si to,“ odpoví Dylan s pevným úsměvem.

Jeden z asistentů Phillipa zahlásí. „Není možné, že by mohla být těhotná a zároveň mít otravu jídlem?“

„Ano, díky, ehm...“

„Randalle.“

„Děkuji, Randalle. Tímhle směrem se chceme vydat. Takže pokud je někdo schopen sepsat rychlou zprávu, rád bych se šel podívat na svou ženu.“ A zkontrolováním své ženy myslím na hodinu omdlít, protože jsem vyčerpaný z toho, že jsem s ní v noci vzhůru. Vstanu, a než se obrátím k odchodu, kývnu na otce.

„Ach, vydržte, princí Arture,“ řekne Dylan. „Opravdu bych měla začít s přípravami oficiálního oznámení.“

„Ano, to je v pořádku. Jen do toho, pokud se to nikdo nedozví, než dám souhlas.“

„Budu potřebovat termín porodu.“

„Jistě. Podle jejího lékaře to bude sedmého ledna, ale to se po první prohlídce může ještě změnit.“ Znovu se otáčím k odchodu a pak slyším: „A jéje.“

„A jéje?“ Otočím se a povzdechnu si.

„To nepůjde, pane,“ řekne Phillip.

„A proč jako?“

„Protože podle této těhotenské kalkulačky to znamená, že jste počali v den výročí smrti vašeho pradědečka, krále

Edmunda III.“ Phillip zavrtí hlavou a zatváří se dost pohoršeně.

Na chvíli se odmlčím. „Ten den to rozhodně nebylo. To je den velké úcty a reflexe pro všechny Langdony, včetně Tessy.“

To jsou takové kecy. Ten den jsme to určitě dělali. Nejméně dvakrát. A abych byl upřímný, vůbec netuším, jaký den jsme počali. Minulý měsíc jsme měli hodně sexu. A měsíc předtím. Sex bez kondomu má jisté kouzlo, kterému ani jeden z nás nedokáže odolat. Je to tak... pohodlné, a fajn. No, prostě lepší. Nikdy bych to *těmhle* lidem neřekl, ale dokonce jsme to dělali tady na stole. To mohla být ta správná doba. Nebo tu noc ve sprše. Nebo... ježda, měl bych na to přestat myslet, jinak se Excalibur probudí.

„Ohledně termínu porodu budme prostě vágní, ano? Mohli bychom říct někdy kolem Nového roku.“

„Budou chtít oficiální datum. Média budou muset mít lidi v pohotovosti minimálně měsíc před a dva týdny po datu, které jim dáme.“

„Tak vyberte datum někde kolem toho,“ řeknu a mířím ke dveřím. „Děti se stejně málokdy narodí přesně na den, takže by na tom vlastně nemělo záležet.“

Z toho zdřímnutí nic nebude. Jakmile se vrátím do našeho bytu, najdu Tessu sedět na pohovce. Je hluboce zabraná do hovoru s Xavierem, který se rychle stal jakýmsi otravným expertem na těhotenství.

Povzdychne si. „Zkusíme znovu ten zázvorový čaj?“

„Ne, nesnesu ho. Posledně stačilo, že jsem se ho napila, a hned to ze mě vylítlo.“

Jdu k Tesse a sednu si vedle ní. „Pořád se cítíš mizerně?“

„Ano,“ řekne Tessa s povzdechem.

Xavier zavrtí hlavou a jazykem vydá cvakavý zvuk. „Vyzkoušeli jsme krekry, kyselá jídla, cvičení, odpočinek, mátu. Nic nefunguje. Už mi docházejí nápady.“

Což dává celkem smysl, protože je bodyguard, a ne nějaká porodní bába.

„Co takhle si pořádně zdřímnout?“ navrhnou.

Tessa se usměje a vezme mě za ruku. „To ty si potřebuješ zdřímnout. Vypadáš vyčerpaně.“

„Já? Nikdy. Dneska jsem plný energie.“

Xavier se nakloní blíž, aby se na mě podíval. „Jste si jistý, pane? Protože vypadáte dost bledě. Pod očima máte tmavé kruhy.“

„A přesto jsem v pořádku.“

Něco na mém tónu Xavierovi říká, že teď by byl vhodný čas odejít. Vstane a prohlásí, že provede bezpečnostní kontrolu hal, které obklopují náš byt. Jakmile odejde, rozhlížím se po něčem, co by dokázalo, jak moc jsem vzhůru. Když vidím Chestera, naši rybu, jak plave ve svém akváriu, postavím se a svižně přejdu místnost, abych dokázal svoji bdělost. Ze skřínky vyndám lahvičku potravy pro ryby s názvem *Betta Than the Best*, otevřu ji a nasypu pár kuliček do vody.

„Nekrmíš zase Chestera, že ne?“ zeptá se Tessa.

„Nemůžu toho chudáka nechat plavat v kruhu, aniž by našel něco k jídlu. Je to špatné pro jeho maličké sebevědomí.“

„Arture, vážně. Onemocní, když ho překrmíme. Je to *doslova* to nejhorší, co můžeš pro bojovníci udělat.“

„No, ne *doslova*. Řekl bych, že kdybych ho vyndal z vody a nechal ho plácet se po pultu, tak to by bylo to nejhorší.“

„Ty víš, jak to myslím,“ řekne a zívne si u toho. „Kromě toho ho Xavier už dneska ráno krmil.“

Kristepane, zase *Xavier*. Proč prostě nemůže stát na místě a dávat pozor jako každý jiný bodyguard? Drze vhoďím do misky ještě pár kuliček a řeknu: „Chesterovi je za poslední dva roky, co žije se mnou, naprosto fajn. Opravdu nechápu, jak mu může uškodit, když si dá ještě jedno malé jídlo.“

„Chlápek v obchodě říkal čtyři kuličky denně, maximálně.“

„Chlápek v obchodě neví, jak je Chester fyzicky zdatný.“
„Fyzicky zdatný?“

„Ano,“ rozhořčeně přikývnu. „Neustále plave dokola. Kdyby se konal cyklozávod Železných ryb, vyhrál by.“

Tessa se mi směje a zavrtí hlavou. „Á, vážně? Jak by na tom malém kole šlapal?“

Ušklíbnu se na ni. „Svémi ploutvemi. A teď pojď, uložíme tě na chvíli zpátky do postele. Dokonce u tebe budu ležet, dokud neusneš.“

Tessa skepticky zvedne jedno obočí, ale stejně mě vezme za ruku a dovolí mi odvést ji do ložnice.

„Řekl jsem PR týmu pravdu, ale že se to nesmí prozradit. Řeknou, že jsi měla otravu jídlem.“ Sundám si sako a kravatu, hodím je na židli vedle postele a pak si sundám boty.

„Dobře. To zní chytře. Jen doufejme, že tomu lidi uvěří. Média zjevně nabývají dojmu, že se u mě objevil náhlý a vážný problém s pitím.“ Vleze do postele, já se k ní přidám a udržuji bezpečnou vzdálenost.

„Nedělej si starosti. Jakmile budou zprávy o miminku venku, na Zvracečku úplně zapomenou.“ Zívám a zavírám oči. Jé, tahle postel je úžasně pohodlná.

„Zajímalo by mě, jestli si někdy zvyknu na...“ Její hlas se vzdaluje, jak cítím, že usínám.

Probouzí mě zvuk otáčejících se stránek. Když otevřu oči, Tessa sedí v posteli a čte si časopis *Zdravá maminka a dítě*, který pro ni Xavier začátkem týdne vyzvedl.

Zazubí se na mě a přejede mi rukou po tváři. „Cítíš se lépe?“

„Cítím se úžasně. Kolik je hodin?“

„Skoro jedna. Spal jsi přes čtyři hodiny.“

Vyskočím z postele. „A sakra, prošvihl jsem dvě schůzky a oběd.“

„To je v pořádku. Napsala jsem Vincentovi, ať je zruší. Chystal se pro tebe vymyslet nepředvídatelnou událost. Myslela jsem, že bude nejlepší tě nechat spát..., i když jsi to očividně nepotřeboval.“

„Jistě že ne,“ přiznám se a trochu se na ni zašklebím.

„Protože spánek je pro normální lidi.“

„Přesně tak. Což já nejsem.“ Vyhrnu si límec, abych si mohl zase navléknout kravatu. Dám Tesse rychlý polibek na rty a řeknu: „Měl bych běžet. Do pěti jsem zpátky.“

Otočím se a spěchám z místnosti. Cestou si беру sako.

„Nezapomeň si masku a plášť!“ volá na mě Tessa.

„Už je mám!“ Zahulákám, když vybíhám ze dveří.

3

Udírný masa, neviditelné princezny a utěrková terapie

Tessa

6 týdnů a 3 dny

„Tamhle jsou!“ Táta doširoka rozevře náruč, zatímco mi Artur pomáhá z range roveru.

Vztáhnou k němu ruce, ale on místo toho spěchá ke Xavierovi. „Chyběl jsi nám, Xave.“

„Vy mě také, Rubene. Chtěl jsem vám zavolat. Věřil byste, jakým způsobem se Valcourt United v poslední době rozpadl?“

Čekám. Ruce mám stále v objímající poloze, ale rty se mi teď podrážděně sešpulily. Podívám se na Artura, kterého to všechno až příliš pobavilo.

Skloní se a zamumlá: „To je v pořádku, miláčku, pořád jsi moje oblíbenkyně.“

Moje neteře a synovci přeruší mé zadumání. Spěchají k nám. Je to totální chaos „Strýček Artur je tady!“

„To je strýček princ Artur, ty idiote.“

„Není! Je hloupé mu tak říkat.“

„Seš hloupá.“

„Ty seš hloupej!“

„To se řekne!“

Artur vybuchne smíchy, když ho objímají ne méně než tři z nich najednou. „Jestlipak to nejsou Sharpovic děcka!

Ahoj, kluci.“ Ťukne si pěstí s dvojčaty Joshem a Geoffreyem, zatímco malý Knox zaboří hlavu do Arturovy nohavice. Otírá si o Arturovo stehno mamčin čokoládový pudink. Aspoň doufám, že je to pudink.

Kluci pak rychle a ne s příliš velkým nadšením zahlásí „Ahoj, tetičko Tesso,“ než se rozběhnou za Xavierem, což mě upřímně dost zklame. Ten má tendenci zvedat je po čtyřech a nechá je viset na svých mohutných předloktích, takže ty balíčky jelly babies, co jsem jim přinesla, už pro ně asi nemají takovou cenu jako kdysi.

Do nosu mě trefí pach uzeného masa a přepadne mě vlna nevolnosti.

Držím si prsty pod nosem a snažím se odradit žaludek od toho, aby se mi zvedl. Poppy, moje osmiletá neteř, se přede mnou zastaví. Shora se na ni usmívám. Poppy mě pořád zbožňuje.

„Asi u sebe nemáš žádný jelly babies, co?“ řekne a dá si ruku v bok a trochu znechuceně se na mě podívá.

„No, vlastně mám.“

Zešíroka se usměje a svěsí ruce. „Ale co takhle pozdravit a obejmout svou tetu?“

„Ahoj, tetičko Tesso,“ řekne a obejmě mě.

Když se odtáhne, plná očekávání se mi dívá do kapsy kabátu. Vytáhnu balíček a ona mi ho vytrhne z ruky. Pak roztrhne růžek a připomene mi maličkou narkomanku, která se chystá dát si do nosu.

Když si jeden vrazí do pusy, řekne: „Tak co, je to pravda?“ Třikrát zažvýká, polkne a pak si strčí do pusy další dva. „Máš teď vážný problém s pitím kvůli tomu, že jsi jako princezna pod tlakem?“

Vyvalím na ni oči, a než to můžu popřít, Tabitha, moje třináctiletá neteř, stojí vedle Poppy s velice vážným výrazem. „Táta říkal, že věděl, že se pod tím tlakem zlomíš, ale

nemyslel si, že by ses dala na chlast. Myslel si, že se s jistotou začneš přecpávat vším tím palácovým jídlem a pořádně ztloustneš.“

„Já nejsem... Já ne...“

Natáhne ruku a poklepe si na dlaň. „Můžu rozdat jelly babies, kdyby sis potřebovala dát sklenku vína.“

„Ne, děkuji. Udělám to sama.“ Nedostane všechna ta objetí, za která jsem zaplatila. To jsou má objetí. „A nemám problém ani s pitím, ani se závislostí na jídle, ani s žádnou jinou závislostí. Děkuji mnohokrát. Nikdy jsem nebyla šťastnější.“

Znovu mě zasáhne vůně masa a já otevřu ústa, abych se dlouze nadechla, doufajíc, že se té vůni vyhnu. Táta si konečně všimne, že jsem tady, a obejmě mě kolem ramen. „Je to kráska, že?“

„Ach, tati, děku-“

„Jmenuje se Smoke-R-Ator 3000. Sehnal jsem ji v letním výprodeji u Barneyho. Čtyřicet procent sleva. K tomu má čtyři odnímatelné rošty, vnitřek z nerezové oceli a pomalu opékací troubu! Můžu vyudit zadní půlku prasete ve stejnou dobu, kdy v té věcičce opékám tu přední.“

Mé oči spočinou na zdroji jeho obdivu, který je shodou okolností také mým současným spouštěčem nevolnosti. Je to obrovská chromovaná udírna na maso, zhruba velikosti ledničky, zasazená do předzahrádky.

„No páni. To je... to je fakt něco, tati.“

„No, ale asi bych neměl mluvit o uzení prasat, když s tebou a s tvým manželem jedno spí.“

„Dexter s námi v posteli nespí. Má svou vlastní postel, abys věděl.“

„Ale je ve vaší ložnici.“

„No, ano. To je ale v pohodě. Nejsme proti slanině nebo tak něco.“

Artur přijde za mnou a zasune mi ruku za záda. Cítím vřelý pocit vděčnosti, že nemusím čelit rodině sama. Tiše hvízdne a pak řekne: „To je skvělá udírna masa, co tu máš, Rubene. Kdy sis ji pořídil?“

V duchu se šklebím, protože vím, že Artur už slyšel každé slovo z toho, co táta právě řekl. Oba se dají do hovoru o uzení masa, zatímco mou pozornost odvrátí hlasitý kvičící zvuk – takový, který by mohl konkurovat Dexterovi, když chce snídani. Otočím se a vidím mamku, jak spěchá po schodech dolů, aby nás přivítala. Zástěru má pořád na sobě a vím, že se bude asi za minutu proklínat, že si ji nesundala, než ji princ uvidí.

„Tady jste! Říkali jsme si, jestli to vůbec stihnete!“ Vřele mě obejmě, a když ji Artur políbí na tvář, začervená se.

Přišli jsme o deset minut později, než jsem slíbila. Možná dvanáct.

„Myslela jsem, že vy dva máte vše naplánované do poslední minuty.“

„Omlouvám se, Evi. Měl jsem hovor s premiérem Španělska, který trval dlouho. Začal mi vyprávět o své dceři, která se chystá na univerzitu.“

Zavrtí na Artura prstem. „Ale no tak, máš mi říkat ,mamko‘, pamatuješ?“

„Pokusím se.“

Podívá se na mě a pak tiše promluví na půl úst, jako bych ji neslyšela. „Je v pořádku? Myslím tím *opravdu*?“

„Mami, stojím přímo tady. Můžeš se zeptat mě,“ řeknu. „Mimochodem, jsem v pořádku. Všechno je naprosto v pohodě.“ Když řeknu slovo „v pohodě“, vyjde ze mě hlasité řihnutí a žaludek se mi sevře.

Mamka se na mě divně podívá, a když se mi zrovna chystá říct, jak moc v pohodě nejsem, Artur ji chytne v podpaží a řekne: „Máme jít na večeři dovnitř?“

Jdu za nimi po schodech nahoru. Ulevilo se mi, že mím od zápachu masa. Když jsme došli ke dveřím, slyším, jak matka vykřikuje: „Ach, kruci, zapoměla jsem si sundat tu hloupou zástěru! Budeš si myslet, že večeříš s nějakou služebnou!“

„Ach, Evi, pamatuj, když jsem tady, jsem jen tvůj zeť.“

„Budu se snažit si to zapamatovat, pokud si ty budeš pamatovat, že mi máš říkat ,mamko.““

Sedneme si k večeři asi o půl hodiny později. Všichni jsme teď, když se k nám přidali Artur, Irene a Xavier, ještě víc namačkaní u stolu (ano, mamka ho donutila, aby se tu „choval jako doma“, aby ho ona a moje švagrové mohly při jídle volně očumovat. Benovi, Arturovu řidiči, stejně jako jeho bodyguardovi Olliemu se podařilo odmítnout matčinu snahu o představení a zůstat venku v autě. Šťastní to muži. Zajímalo by mě, jestli by si někdo z rodiny všiml, kdybych tam s nimi zůstala také. Hmm.).

Každopádně je tu dost těsno, protože jsme taky potřebovali udělat místo pro Ninino a Larsovo páté dítě, Eugénii, která sedí ve vysoké židličky lehce za oběma rodiči. Je tu kravál a šílené vedro. U dětského stolu sedí sedm vrtících se dětí a u jídelního stolu určeného pro osm nás teď sedí dvanáct dospělých.

Ještě jsme s Arturem neučinili to velké oznámení. Čekali jsme, až budou všichni spolu v jedné místnosti.

Nina, která sedí naproti mně, řekne: „Jak se cítíš, Tesso? Tuhle večer to byla docela nešťastná ,otrava jídlem.““ Když vyřkne slova otrava jídlem, udělá uvozovky ve vzduchu.

„Ano, to se mi zrovna nepovedlo, ale už mi je mnohem lépe, díky.“

Podívá se na mě pohledem, který říká, že mi to nevěří. „Nepiješ žádný víno. K večeři máš vždy aspoň tři skleničky. Chceš, abych ti nějaké donesla?“

Zavrtím hlavou. „Dneska ne, dík.“

„Nino,“ řekne Artur, „vidím, že malá Eugenie má teď docela dokonale kulatou hlavu, takže to pro tebe musí být docela úleva.“

Nina se usměje a pak svraští obočí.

Vím, že se snaží přijít na to, jestli to myslí upřímně, nebo je takový vůl. „No, všechny jsou nakonec kulaté. Trvá to jen pár dní.“

„Jasně. To je opravdu paráda, protože ona měla opravdu pěkný kužel, že? A teď... je perfektní.“ Zazubí se na batole, které si baculatou dlaní strčí do pusy lepkavou sušenku ve tvaru rybičky. „Ahoj, Eugenie,“ řekne něžně. „Dáš si nějaké krekry?“

Ona se na něj usměje a nechává nás všechny, abychom viděli, co žvýká. Ani roční holčičky zřejmě neodolají pozornosti mého manžela. Podívám se na něj a vidím, že je jí stejně uchvácen.

Srdce mi trochu zaplesá, když si uvědomím, jak rozkošný bude s naším vlastním dítětem. Dovedu si ho představit bez trička, jak sedí na křesle u okna v našem obývacím pokoji a drží ji nebo jeho jemně na prsou. Ach, bude to tak romantické a zasněné, stejně jako ty černobílé plakáty se sexy muži bez košile, kteří drží miminka. Jen to bude lepší, protože to bude skutečné.

Natáhnu se, položím ruku na jeho a sevru ji. Artur se rychle otočí a zašeptá: „Bude ti špatně? Potřebuješ, abych ti vyklidil cestu?“

„Ne, jen tě miluju, to je všechno.“

Usměje se a dá mi rychlou pusu na rty. Polibek, vhodný jen na rodinnou večeři. „Měli bychom jim to říct?“

Přikývnu. „Udělejme to.“

„My už jsme svou práci udělali. Teď je na řadě tu novinku sdílet. Já, nebo ty?“

„Ty. Tobě ty proslovy fakt jdou.“

Vstane, pozdvihne sklenici s vínem a pak na ni poklepe nožem. „Když dovolíte, Sharpovi. Tessa a já vám musíme něco oznámit. Chtěli jsme, abyste byli první, kdo se dozví naši šťastnou novinu.“

„Čekáte dítě, co?“ zahlásí můj brácha Bram od stolu. Má plnou pusku bramborové kaše.

Artur zesmutní. „No, vlastě ano.“

„Říkal jsem to!“ Vztáhne ruku k Finnovi, který obrátí oči v sloup, vytáhne z peněženky desetidolarovku a zaplatí mu. „Souhlasil s Larsem, že máš nejspíš problémy s pitím, ale já ne, Tess. Řekl jsem: ‚Tessa není v žádném případě alkoholická. Nechala se zbouchnout.‘“

Povzdechnu si a přikývnu. „No, děkuji ti, Brame, že jsi mi věřil.“

Pozvedne pivo a mrkne na mě, zatímco matka propukne v hlasité, šťastné vzlyky. „Moje holčička přivede na svět příštího vládnoucího panovníka!“

Ona a táta se postaví a gestikulují, ať je obejmeme. Táta se sám tváří trochu uplakaně, když třese Arturovi rukou a mě pak obejmě. Je cítit uzenou šunkou, ze které se mi dělá zle.

Další na řadě je mamka, která mě objímá tak pevně, že mám pocit, že by mi mohla prasknout žebra. Pak jsem zasypána otázkami, které přicházejí ze všech koutů místnosti tak rychle, že je nestíhám ani vnímat.

„Jo, tak *proto* ti bylo zle! V kolikátém jsi měsíci? A jak dlouho to víš? Ví to ještě někdo?“

„Jsem teprve v šestém týdnu, takže to ještě nechci ohlašovat světu. Zatím jen rodině.“

„To za mých časů bychom to svému manželovi neřekli až do druhého trimestru,“ řekne mamka. „Vy mladé ženy jste v těchto věcech mnohem otevřenější.“

„Díky, mami.“

„No, to nebyl kompliment. Myslím si, že je to velká chyba.“

„Užij si spaní, dokud ještě můžeš,“ řekne Nina a svírá Larsovi paži. Oba propuknou ve smích.

„A kýčání, aniž by ses trochu počůrala do kalhot,“ dodává Isa.

Trochu počůrala? To je jistota, nebo se tomu dá vyhnout?

„Ach, Iso, myslím, že o tom Tessa slyší poprvé,“ řekne Nina. „Měla bys začít cvičit Kegela.“

„Mami, kdo je to Kegel a proč by s ním měla teta Tessa začít cvičit?“ zahlásí Poppy od dětského stolku.

Tváře mi zrudnou rozpaky, zatímco Lars se na svou ženu opovržlivě podívá. Obrátí se k Poppy a řekne: „Něco, co budeš muset dělat, když nebudeš jíst dost zeleniny. Teď buď zticha a jez.“

„Už jste si domluvili schůzku u doktorky Upustilové?“

„Kdy máš termín?“

„Kdo je otcem?“

„Finne, nebuď debil!“

„Je to holka, nebo kluk?“

„Prosím, ať je to holka! Já už v týhle rodině další blbý kluky nechci.“

„Tabitho! To není hezké.“

„Ale tys mi řekla, abych byla vždy upřímná. Je to pravda. Kluci jsou na prd.“

„No, aspoň nemáme vši.“

„Budeš rodit v paláci, nebo v nemocnici?“

„Už jsi začala brát kyselinu listovou? Protože teď už je pozdě s tím začínat.“

„Ne, není. Pořád může pomoci.“

„To není to, co jsem četl. Jakmile víš, že jsi těhotná, je už pozdě.“

„Ach bože. Je to pravda? Protože já s ní nikdy nezačala, dokud jsem nevěděla, že jsem těhotná.“

„No, teď už se o to bát nemusíš. Všechny naše děti jsou v pohodě.“

Artur mi dá ruku přes rameno a nakloní se mi do ucha. „Bože, miluju tvou rodinu.“

„Aspoň jeden z nás,“ řeknu tiše.

Po večeři uklízíme s mámou a Arturem v kuchyni. Táta, Bram a Finn sledují střípky z kriketu. Lars a Nina, stejně jako Isa a Noah, vzali své potomky domů, aby jejich starší děti mohly dělat domácí úkoly a připravovat se na další školní týden. Umývám hrnec a zdá se mi, jako by to bylo včera, kdy Nina s Larsem zjistili, že čekají Tabithu, mou nejstarší neteř. Teď je z ní pubertáčka s černými linkami a kyselým obličejem.

Artur utírá nádobí utěrkou s podobiznou svého otce. Zdá se, že ho obzvlášť těší, když ji používá obličejem dolů a rázně drhne každý talíř, jako by chtěl z látky setřít králův samolibý úšklebek. Určitě má ale ke všemu tomu potlačovanému hněvu vůči němu důvod. Takže jsem ráda, když se můžeme stavit na nějakou tu „utěrkovou terapii“.

Mamka otře desku kuchyňského pultu a na tváři má obrovský úsměv ve stylu „Budu babičkou budoucího krále nebo královny“. „Nemůžu uvěřit, že vy dva už čekáte dítě!“

Artur se na ni podívá. „Pracuju rychle. No, ne rychle.“

Mrsknu po něm vodou z misky a popuzeně se na něj podívám.

„Efektivně,“ řekne ve snaze napravit to.

„Nemůžu být víc nadšená. A Ruben taky. Budu muset dát Grace od vedle vědět, aby začala s výrobou dečky. Ona tak krásně háčkuje!“

„No, Evi, doufali jsme, že to zůstane ještě po nějakou dobu tajemstvím,“ řekne Artur.

„Říkej mi ‚mamko‘ a ničeho se nebojte. Vaše tajemství je u nás v bezpečí.“

„A u Grace od vedle?“ zeptám se s více než náznakem podezíravosti v hlase.

„Grace nikomu nic neřekne.“

Zrovna se chystám protestovat, když mamka změní téma.

„Potřebuješ číslo na doktorku Upustilovou, Tesso?“

„Ach, ano, prosím. Pošleš mi její číslo? Nemám u sebe tužku.“

„Jistě. Hned jí zavolejte. Může to trvat týdny, než bude mít volný termín.“

„Zavoláme.“

Jakmile skončíme s nádobím, mamka vytáhne nejnovější výtisk *Královského pamětního katalogu* a začne sepsovat dlouhý seznam talířů, šálek a podšálek v různých stylech, o kterých doufá, že na nich bude mít své vnouče. Ne, že by čekala, že Artur bude schopen zajistit, že všech dvanáct bude vyrobeno. Samozřejmě, ale jako opravdová sběratelka doufá, že její oko pomůže, aby byl proces výběru pro zaměstnance jednodušší, a nemá smysl plýtvat časem, když stále zbývá udělat důležitá rozhodnutí...